

MOJ PRVI BIKINI

Ja samo znam kada opstajemo.

Znam to jer se moji prsti
pretvaraju u drvene bojice.
Znam to jer pomoću njih
crtam po zidovima tvoje kuće
žene s licem kao na epitafu.
Naime, draženje vrha
počinje da urušava temelj
i da stvara dugu u noći.
Naime, dok pišem testamente
na tlu
unutrašnji organi se pomeraju
i obavijaju tvoje korenje.

Graviram stihove hladnih boja
na tvoju kožu, od arhitrava do temelja,
da na njih pada kiša da ih potopi, i uveravam se
da kiša zvuči kao da padaju
klikeri ili narandže
koje sam razmenjivala u dvorištu za vreme odmora,
pre nego što sam obukla svoj prvi bikini.

Danas čuvam te klikere, poput minulog
blaga, u udubljenjima drugih leđa.

Oslikavam i na terasi preko puta
dvorište s toplim i lepim nadgrobnim spomenicima.
Isctavam – poput bronzane meduze –
rajski niz lanaca koji na površini zemlje
ističu majušnu ravnicu; ona deluje krhko
a ipak, kao što vidiš, opstaje.